

süditsid kala rätte nink muid sárätsid asju souda, kui se neitsi omma sörme üllestööst ja teddå noom ja üttel: teid om näddäl aiga ðigede perra möt-telsda. Se om hä, möttel mees nink pand naisele käe su päle. Ent se mäe neitsi katte neide silmi eest ärrä. Lamp palli ni kui ennege nink magguna haiso assemel tossas jälle tarre módå ölli suits.

Ehk nüüd ne abbi-ello rahwas kül jo om-mast melest önnelikko olliwa nink taiwa küllen muud es nää kui immetähte, olli neil hiski kitsas käen, sest et nemmä surest ihkamisest es tijä, mes nemmä hennele piddiwå soudma, nink es julgu mötteldage ehk sest asjast kõnnelda peljo perräst, et neide mötte nink kõnne sest mäe neitsist soud-misis saas petus, enne kui nemma ðigede ollesse perrämöttelnu. Noh, üttel naine: meil om weel redeni aiga.

Tõisel öddangul kui kartohwli öddango sõ-gis panni pääls kütssäsiwa, saisiwa möllemba, mees nink naine, rõõmsaste tulliweren töine töise förväl, kaijewa, kuis wäikesse tulle-kibbenä nõetse panni módå sinna nink tännä kargasiwa, pea läggunesiwa, pea ärräfistewa, nink mötliwa waiklikust omma tullewatse önne päle. Ent kui naine neid kütsetuid kartohwlid panni päält liuda pand nink neide lõhn tälle nõnna tulli:— üttel temma foggemata: olles meil ommete ka üts kütsetu worst neide kartohwlide förvale, nink — oh, mes imme, neide sõnnuga olli eddi-

männe soudminne sündinu. Ni ákkitselt kui wälk tullep nink läáp, tulli ötse kui had-walge magguna haisoga ahjo suust wäljä nink ütte förraga olli kartohwlide pääls üts wäega kaunis kütsetu worst. — Mes sõrwetu olli, olli sündinu. Kelle meel es pea sárätsse soudmissé nink selle täitmisé ülle haiges minnema? Määrâne mees es olles omma naise mötlemata kõnne ülle pahhanu?

„Oh et sulle ommete se worst nõnna külge nakkasi“ üttel mees eddimätsen ákkitsen melen nink ka kohhalt mötlemata, — nink mes sõrweti, se sündi. Ni pea kui temmä wimatse sõnna olli üttelnu, olli se worst naise nõnna küllen kinni, ötse kui emmä-ihhun külge kaswanu, nink rippu möllembalt poolt mahha ni kui soldati kihwa.

Nüüd olli neide waise abbi-ello rahwa häddå weel ðige suur. Kats soudmist olliwa sõrwetu nink täudetu, nink nemmä es olle weel ütte tengä, ei ka ütte nissو terrä polest, enge ütte kurja worsti polest rikkamba. Weel jät üts soudminne ülle. Ent mes olles kik ilma õn 'nink rikkus se perre naise nõnna ehte man neid awwitanu? Tahhi-wa nemmä, ehk tahtmata, nemmä piddiw seddå mäe waimo pallema, näggemata habbene ajajas olla nink Liso sest illotust worstis ärräpästā. Ni kui palledi ni sündi, nink nida olli kolmas soudminne ka módå nink ne waise abbi kaijewa töine töise päle, olliwa sárânesamma Hans nink Liso ni kui ennege, nink se illus mäe waim es tulle eäl ennämb konnage.